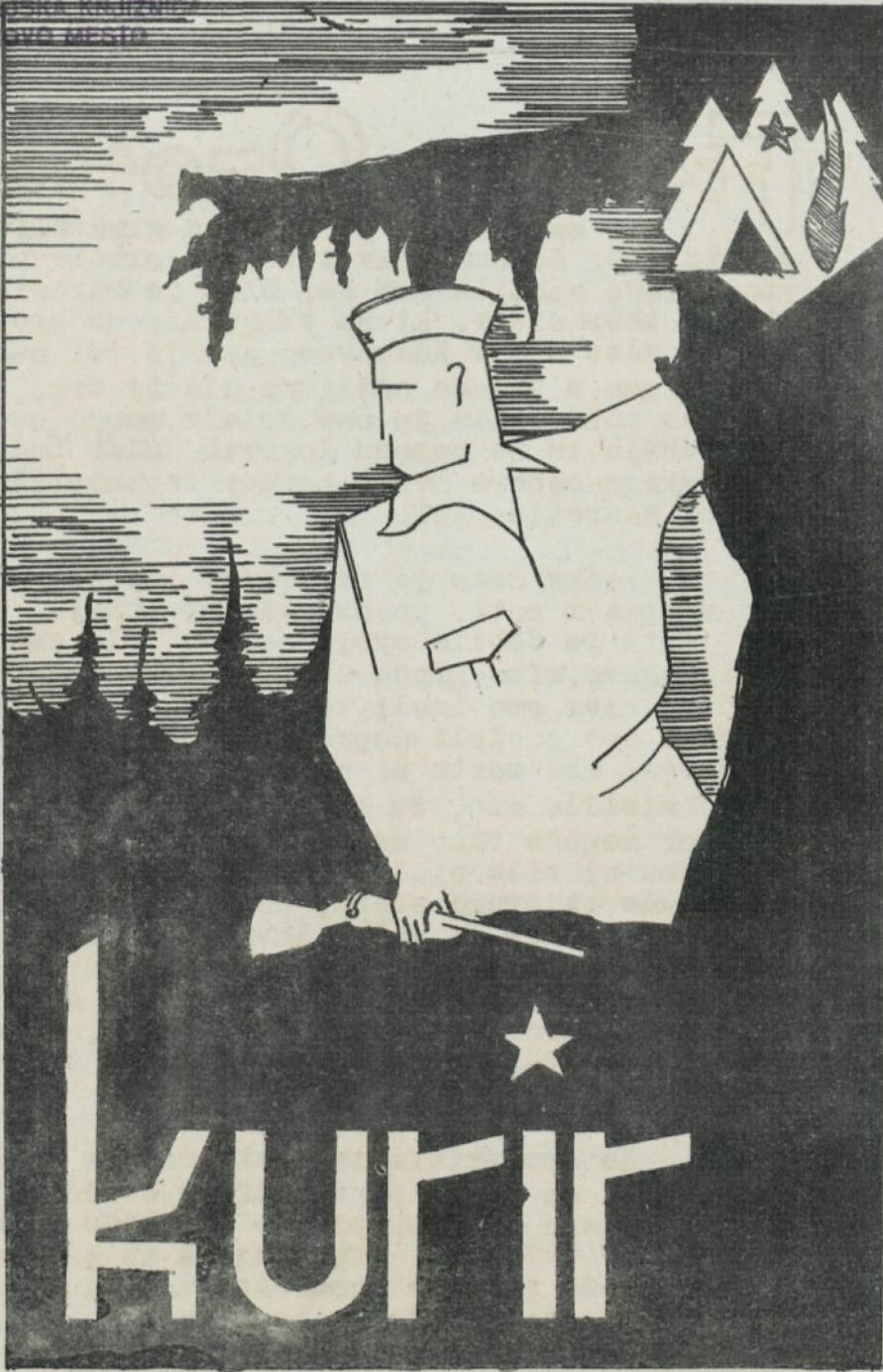

STUDIJSKA KNIŽNICA
NOVO MESTO

Cesar grad, 20. 8.
Stev. 2

PARTIZANSKEM POHODU V KUMROVEC

GLASILO DOLENJSKEGA ODREDA NA

FRONTA OTOČEC

Ko sem prišla pred Staro gimnazijo, sem si mislila, da sem enkrat vendar prišla prva na zbor. Toda zmotila sem se. Bilo je zbranih že precej tabernikov, ki so sklenili, da gredo peš na IV. zlet ZTS v Kumrovec. Kot je pri nas že v nevadji smo z zamudo odšli na Glavni trg, kjer sta nas pozdravile in nam želela mnogo uspeha v tekmovanju in na pohodu tovariš Golob Ludvik od Občinskega odbora Zveze borcev in tovariš dr. Oblak, starešina RGT.

Vsaka četa je tu dobila z pečatenom pismo z opisom poti, po kateri naj potuje. Tudi naša četa je dobila svojo nalogu. Sledimo preko vasi Ragovo, mimo gradu Graben preko Krke do Otočca, kjer smo imeli terensko igro. Našo izvidnico smo poslali naprej, da nekoliko pregleda teren. Pri mostu bi nas morala napasti prva četa. Mislile smo, da so kje skriti in smo šle kolikor mogoče tiso za našo izvidnico. Ker napadcev ni bilo nikjer, smo jo udrle na most in stekle na drugo stran, kolikor hitro smo mogle. Čas nas je že začel loviti in morale smo pohiteti proti gradu, kjer je bil pravi napad. Sledimo ob Krki, da nas je zakrivalo grmovje, videle pa nismo nobenega nasprotnika, samo sočnik je ob bregu premišljeval ali bi šel v vodo ali ne.

Ko smo prišle na cesto nas je komandir razporedil ob cesti po fronti na določene razdalje. Morale smo paziti, da ne pride nihče od napadcev čez Krko. Erna, Majda in jaz smo šli v vodo in jo skušale prebresti, da bi ustavile čim več napadcev že na Krki in jim vzele trakove, ki so jih nosili na rokavih. Majda se je skrila na nekakšen otoček, midve z Erno pa sva prodirala naprej. Erna je nenadoma zašla v pre-

globoko in se zadnji trenutek oprijela drevesa, da ni padla v vodo. Priše pa so še druge težave, najhujša od njih koprive, ki so naju tako opekle, da sva kar skakali po vodi. Nenadoma zavpije Erna:

"Stoj!"

... in jo maha z dolgimi koraki proti otoku pred nama, za katerim so bili skriti nepadelci. Kaj hitro svet jím odvzeli trakove. Pričele so pokati peterde, da se je vse treslo. Grm na jezu se je začel sumljivo majati, z Erno sva šle hitro tja in spet smo ujeli dva nepadelca!

Tedaj smo pa zaslišale žvižg - znak za konec igre. Odšle smo proti bregu. Toda ko sva bili že skoro na suhem, mi je zmanjkalo tal pod nogami in znašla sem se v vodi do vrata. Ni mi ostalo drugega kot da se preoblejem v rezervno obleko in pohitim za našo četo proti Kronovem. Pri večernem zboru smo izvedele, da smo premagale fente za petnaest točk razlike.

Metka

KB JE BIL ?

Ko je imel Branko danes stražo v Stari vasi, nenadoma zagleda ob nekem šotoru skrivnostno senco, ki z enim ušesom napeto prisluškuje pod plahto. Urno ga zgrabi in vpraša kdo je. Senca pa si zaspeno pomene oči in zabrunda:

"So me te barabe le ven zrinile!"

Potegnil se je nazaj v brlog in po kratki rebuki se je v šotoru spet vsi umirilo...

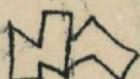
S Kolesarji

S tradicionalno zamudo desetih minut smo zapustili Kronovo in se odprevili na drugo - najdaljšo etapo. Že takoj na cesti jo je maš vod "kolesarjev - divjakov" potegnil naprej. Do Šmarjeških toplic nam je bila pot vsem znana, sej menda ni Novomeščana, še posebej pa tabornike, ki se ne bi vozil ali hodil po njej. Ovinki, ki so sledili do Smarjete so bili hitro prevoženi. Po dobrih desetih minutah smo prevožili razdaljo od Kronovega do Šmarjete. Toda nam se je mudilo in visoki šmarješki zvonik je kmalu izginil za hribčkom. Po prvem klancu na vzdol je šlo kot treba, ostri ovinek pred koncem, čeprav bi se eden od nas po njem kmalu nagnil do tal...

Cesta je bila vedno boljša, gotovo zaradi šibkega prometa, saj smo prvi avto srečali šele po osemnajstih kilometrih vožnje. V Škocjanu smo se ustevili in počakali drugi vod. Skupaj smo m to obiskeli v bližnji hiši narodnega heroja in invalida Robeka Ivana. Prisrčno nas je sprejel in nam potem precej povedal o svojem življenju med partizani.

Potem smo nadaljevali pot proti Kostanjevici. Po širokem Krškem polju smo pritisnili kolikor se je le dalo. Čeprav je zjutraj slabo vezelo z vremenom, se je sedaj zjasnilo in sonce je pričelo celo preveč ljubeznivo pripekati. Zato smo bili prev veseli, kadar nas je zagrnila prijetna hrastova senca, kar je bilo na srečo večkrat. Ob desetih smo končno prispleli v Kostanjevico in takoj pričeli iskati prostor za opoldanski počitek. Toda čeprav je Kostanjevica kar prijetno mesteče, prostora kmalu ne birašli. Šele ob dvajsetih nem je Zmago povedal, da nas že čaka komora na prijetnem prostoru, toda dva kilometra iz Kostanjevice.

JOŽE

POHOD

Na pohod smo se podeli,
vreme smo imeli krasno,
vsako noč smo pod šotori speli,
jed bila je včasih kasno.

Zjutraj zgodaj smo vstajali,
den na maršu smo prebili,
na večer smo ogenjček prižgali,
in ob njem se veselili.

Ko pohod je zdaj pri kraju,
in četrti zlet nam je pred vrati,
vsek od nas se naščuduje,
da zagleda stare znance,
ki prišli so tekmovati.

ON

Tisočinka

Hiljaditi je kot pod katerim se vidi
1 m na razdalji 1000 m. Krog ima
 360° ali 5283 hiljaditov. Eni stopi-
jji kroga odgovarja 16,6 hiljaditov.
Če vemo za to, lahko vsak trenutek
pretvorimo stopinje v hiljadite.
Stopinje pretvorimo v hiljadite tako,
da jih pomnožimo s 16,6. Hiljadite
merimo s pomočjo ravnila.
(Hiljadit pomeni po naše: tisočinka)

NAJVEČJI

Za nami je nepozabna borba za prvaka "Partizanskega pohoda" v metenju, za nami so nepozabni trenutki, ko sta oba tekmovalca z vsemi silami pritiskala eden ob drugega, za nami je velika zmaga in za nami je bučno navijanje Potrčevih navijačev, ki so z vzkliki: "Bo-bi, Bo-bi!" navijali za svojega ljubljence, in za nami je tudi ben glas Marjana, ki je izgubil stavo, ko je stavil na Bizona.

Da ga vam predstavimo? Seveda! Potrč Milan, visok 184 cm in težak 87 kg. Da bi kaj več zvedel o vsem, sem ga obiskal v njegovem šotoru, takoj po veliki zmagi. Čeprav taki pravaki neradi sprejemajo novinarja, me je ta kot svojega prijatelja še kar prijezno sprejel in mi odgovoril na nekaj vprašanj:

"Dragi Bobi! Kako se počutiš po tej veliki zmagi? Ali si porabil kaj veliko moći?"

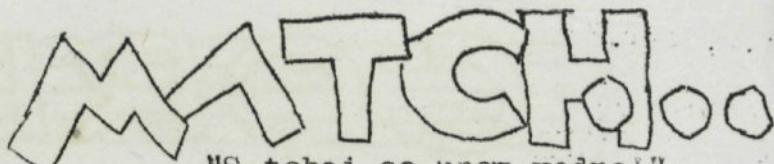
"To ti pa lahko hitro pokažem na twoji sbogi..."

"Mm," sem hitro posegel vmes, ker sem bil za nedaljevanje, in stavil drugo: "Promim, kakšna se ti je zdela borba?"

"Lepa!"

"In konec?"

"Zelo nepravilen, ker je bil on v začetku setje spodaj in je imel težje delo kot jaz!"
"Ali se boš še boril?"

"S teboj se upam vedno!"

"In z njim?" sem hitro popravil.

"Če bo prilika!"

Potem me je naš prvak milostno nateral iz šotorja in mi važno povedel, da gre spet. Nisem hotel časti sitnariči v njega in tako sem mu na koncu le povedel, zakaj se gre. Ko je zvedel, da ga ne sprašujem za sebe, mi je obljudbil, da bo na meni pokazal nekaj svojih moči. Sicer nisem napisal zato, da bi občutil to oblubo in upam, da mi ne bo treba bežati pred njim.

Na koncu pa še Bizonova izjava: "Centa pa res ne morem dvigniti, posebno še, če se me drži!"

HRČEK

Morzejevi znaki za interpunkcijo

pika (.)
vejica (,)	.-.-.-
podpičje (;)	.-.-.-.
dvočipčje (:)	---...
vprašaj (?)	...---
klicaj (!)	--..--
navednice ("")	.----.
oklepaj ()	-....-
pomišljaj (-)	-....-
križ ali plus	.---

GORI!!!

"Ogenj, ogenj!" je zavpilo neko deklet v kuhinji, ko je manjkalo res samo še za les do večernega zбора. Sprva niti nismo vzeli resno njenega kričanja, saj smo mislili, da je le kakšen kres...

Toda čez nekaj minut nas je že drvelo petnajst čez majavo brv preko Sotle proti zpadu, kjer sta nem sij požara in včasih tudi iztegnjen jezik orenžnega plemena kazala pot po razdrapanih poljskih kolovozih in mehkih stezah. Ceprav je bilo videti, da gori le nekaj sto metrov za taborom, smo vendarle tekli četrt ure do požara.

Gorelo je v tri kilometre oddaljeni slovenski vasi Bistrici. Za uspešno gašenje je bilo prepozno že, ko so se zbudili vaški gasilci. Treba je bilo le razvleči žereče trameve gorečega kozolca in paziti, da ne pada iskra v sosednje kozolce polne žite. Krepko se je poznala pomoč ljudske armade, pa tudi taborniki smo častno posegli vmes. Delovna ekipa iz Kumrovca se je pripeljala s kemionom in jeepom celo prej kot gasilci.

V kozolcu je bilo shranjeno seno. Od poslopja so ostali samo štirje betonski stebri in kup tlečih ogorkov. Potem so nekje izza bližnjih hiš privlekli neko cev, iz katere je želostno brizgnil curek vode vsaj pedeset metrov pred kozolcem...

oooooooooooooooooooo

Tiskar ŠPELCA - partizanska
tehnika Dolenjskega odreda.

oooooooooooooooooooo